

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 54.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ob vetera decora & ornamenta fidenter ac liberè loqui nõ possimus. Probris atque ignominia nota seruis tuis iniusta est. Calamitas quippe verborum libertatem oppressit. Ob idque probris affecti, constanter filemus. Neque enim fidem nanciscemur, triumphos canentes, cum interim prostrati atque abieci simus, ac seruili iugo premamur.

Esaiæ militi. 52.

Quamuis res tuæ ad voluntatem tuam fluant, ne tamen propterea, tanquam nihil vnquam mali perpessurus, in arrogantiam & superbiam prorūpas, verum illud tecum reputans, res in contrarium migrare atque commutari solere, fac modesto animo sis, nec vltra humanæ naturæ fines progrediaris. Vindex enim numinis vis, ea, quæ geruntur inspicit: quæ quidem eos, qui se sublimiores esse, quam vt in ipsos vnquam animaduerneretur, existimant, per ea ipsa, quorum adminiculo pœnam se vitaturos esse putabant, ad supplicium induxit.

Lampetio Episcopo. 53.

Euangelium Lege multo præstantius est. Lex enim benignitatem in eos duntaxat, qui eiusdem nationis sunt, concludit. Euangelium autem ad alienas etiam nationes eam porrigit. Illa item amicos charos habere iubet: hoc vt hostes etiam amemus, monet. Illa quippe, vt pueris, leges imponit: hoc autem, vt philosophis, excellentia dogmata præscribit. Atque illud est, quod, vt tibi exponerem, postulasti, Legem mandatorum in doctrinis euacuans. Euacuauit enim, non euertendo, sed in sublimiori philosophia eam includendo. Si quid adulterij interdictio sub eo præcepto maximè continetur, quod impudicis oculis mulierem intueri vetat. Atque item non occidere, sub eo includitur, quo irasci prohibemur.

Zosimo Presbytero. 54.

Si nec senectute iam longè prouectus,

νειδος ἐγενήθη τοῖς δούλοις σου. ἢ γὰρ συμφορὰ ἐσβέσσει τὴν παρρησίαν. διὸ καὶ ὀνειδιζόμενοι, ἀφῶνοι Διαιτιοῦμεθα. καὶ γὰρ πικρὰ εὐθυσόμεθα ἀδόντες μὴ τὰ πρόπαια, τεταπεινωμένοι δὲ καὶ δυνεύοντες.

Ἡσαΐα στρατιώτη. 52.

Μὴ, ἐπειδὴ κατὰ ῥοῦν σοὶ φέρεται τὰ παράγματα, εἰς ὑπερηφανίαν χροήσης, ὡς ἔδεν πεισώμενος δεινόν, ἀλλ' ἐπινοῶν ὅτι φιλεῖ εἰς τὸναντίον τὰ παράγματα μεταφραῖν, μέτριοι ἔχει τὸ φρόνημα, καὶ μὴ ἔξω τῆς ἀνθρωπότητος ὄρων χάρη δύνει γὰρ ἐφορᾷ τὰ δρώμενα, ἢ πῶς τὰς κρείττονας κολάσεως ἔσονται ἡγίστα μέρη, δι' ὧν ἐνόμισαν Διαιφεύγειν, Διαι τῶν εἰς τιμωρίαν ὑπηγάγετο.

Λαμπετίῳ ἐπισκόπῳ. 53.

Πολλὴ τῆ εὐαγγελίας παρὰ τὸν νόμον ἡ ὑπερηφανία μὴ γὰρ νόμος εἰς τὰς ὁμοφύλους μόνους συγκλείει τὴν φιλανθρωπίαν· τὸ δ' εὐαγγέλιον καὶ εἰς τὰς ἀλλοφύλους ἐπεκτείνει· καὶ ὁ μὴ τοῖς φίλοις ἀγαπᾶν ὑπακούεται· τὸ δὲ καὶ τὰς ἑτέρους ἀγαπᾶν προσδέεται. Ἐκείνος μὴ γὰρ ὡς παιδίοις νομοθετεῖ. τὸ το δὲ ὡς φιλοσόφοις δόγματα ὑπερφύει ὑποπίθεται· καὶ τὸ ἐστὶν ὁ ἡθελήσας μαθεῖν, τὸν νόμον τῆς ἐπιτολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας καταργήσας οὐκ ἀνατρέλλας, ἀλλὰ τῆ μείζονι φιλοσοφίᾳ ἐμπειρεὶ λιπρῶς· ἴσθαι γὰρ μὴ εἶναι ἀκολάσως, καὶ τὸ μὴ μοιχεύειν μάστιγα ἐμπεριέχεται· καὶ τὸ μὴ ὀργισθῆναι, καὶ τὸ μὴ φονεῦν ἐμπεριλαμβάνεται.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. 54.

Εἰ οὐδὲ εἰς γῆρας βαδὴ ἑλλητικῶς παλινφ-

παλινοδία αἰδεις, ποτε μετάνοησεις; ἀδελφίη καὶ τέννομα τῶ γήρωσ, ὅσῳ εἰρήνη ὡσεὶ τὸ γῆσ ἐρεῖν, ὡσ τοίνυ τῶ σώματος μὲν εἰς γῆν λοιπὸν ἀναλυθησομένησ, τῆσ δὲ ψυχῆσ ἐν τῆ ἀναστάσει μετὰ αὐτῶ πικροτάτας ὑποσησομένησ πτωχίας διψᾷ γὰρ ἡ δίκη τοῖσ κατὰ τῆσ κἀραφρονησαντων αὐτῆσ κολάσεις. γινωσμάχισον. εἰ γὰρ καὶ κερὸν ὅσῳ ἐχεῖσ αὐτῶ καὶ τὸ παύσασθαι ἐρεπεῖσαι τραύματα, ἀλλ' οὐδέ μιν κέραισσι τῶ τῶσ ἐνέησει ἐν τοῖσ δεινοῖσ ἐκείνοῖσ ὡσ μωχίαν.

Παύλῳ. 15.

Ὅμοι μὲν σε μὴ ἠπατήσασθαι, ἀλλ' οἴκομαι σοφ. σαδσαι τῆν ἀληθειαν βεβαιώσασθαι εἰ δ' ὅπως ἀπατηθεῖσ δὴμαρτες τῆσ ἀληθείασ, ματῶν παλινοδίαν εἶπον, ὅ γὰρ ἀδελφός ὁ σὸσ ἀπίαν εὐλογη, εἰπὼν, ἀλλ' ἔπειρασιν σκηψάμενοσ ἐγινωσμάχιστε.

Τοῦ Δαροθέσ παυσίν. 15.

Εἰ καὶ ὄρμισεν ἐφ' ὑμᾶσ ὁ Δαροθέσ, ὡσ ἀρήσων ἐξ ἐπιδρομῆσ καὶ ὡσεὶ σπυδαῖνοσ, ἀλοῖσ δὲ, τῆσ μὲν νίκησ δὴμαρτην, ἰκέτε δὲ χῆμα ἀνείληφεν, ἀλλ' ὑμῆσ ἀδιδασθε τοῖσ ἐπιτῆσ ἰκετῆσ νόμον ἵνα καὶ βεβαιωτέρα ὑμῶν ἠνίκη, καὶ τὸ κλέοσ αἰοιδμοσ γένηται.

Ἰσδώρω σχολαστικῶ. 15.

Σιωπήμια ἀληθῆσ μετὰ σαφηνείασ, ἔχῃ ἢ τῆσ ἀποδείξεων παράλειψισ, ἀλλ' ἢ τῆσ μηδέ τὸ σκευδαῖνοσ συμβαλλομένων παύτησ. ὡσ ὅσ γὰρ τὰ ἐξ ὅθεν ὑποθέσεωσ παύλοκοι πθέναι ἔπος ἀναγίγῳ, μηδὲ τ' ὡσεὶ σῖσασιν ὡσεὶ λιμπάνειν. μὴ τοίνυ μηδ' αὐτοσ, εἰ ἀγωνιστικός καὶ ἀποδεικτικός ἐμπετοῖσ λογροσ, αὐτῶ τὸ μήκοσ ἀλλ' ἐκ αἰνοσκόπει, ὅσ σαφηνίσεισ ἀλλωσ ἔχ

palinodiam canis, quādo tandem ad meliorem mentem redibis: Moneat te saltem senectutis vocabulū, quod ὡσεὶ τὸ γῆσ ἐρεῖν, hoc est à terrā amore ductum est. Quamobrem ut corpore iam iamque in terram delapsuro, atque anima in resurrectione acerbissimas cum eo poenas subitura (vis enim illa vltrix eorum, à quibus contempta est, cruciatus γινωσμάχισον, respisce. Quāuis enim ad curanda tot vulnera haud satis temporis habeas, at hoc tamen non exiguam malis illis consolationem tibi afferre queat.

Paulo. 55.

Minimè quidem puto te deceptum fuisse, verum de industria facum veritati facere voluisse. Quòd si verè deceptus à veritate aberrasti, re cognita palinodiam canis. Tuus enim frater, honesta & rationi consentanea causa commemorata, ac non simulato prættextu, meliorem mentem induit.

Dorothei filiis. 56.

Et si aduersarius vester impetum in vos fecit, tanquam per incursionem vos superaturus atque in potestatem redacturus esset, ipse autem captus ac profligatus, à victoria quidem excidit, supplicis autè spectiem atque habitum suscepit: at vos tamen lex de supplicibus lata commoueat. Sic enim & firmior vobis victoria, & luculentior gloria futura est.

Isidoro Scholastico. 57.

Vera breuitas cum perspicuitate coniuncta, non in argumentorum prætermissione, sed in earum rerum, quæ ad institutam materiam nihil opis conferunt, reiectione sita est. Ut enim ea, quæ ab orationis argumento aliena sunt, ponere superuacaneum est: ita etiam eorum, quæ ad ipsius confirmationem aliquid momenti afferunt, nihil omittere necesse est. Quocirca ne tu quoque, si in pugnacem, atque